

Иван Вазов

Гостите

Кой чука там?
– Тук любовта е нежна,
омайницата прежна...
От моя сладък плам,
поет, поутоли гърди си!
– Любов, иди си!

Кой чука там?
– Аз Радостта съм. – Що е?
– Доидох в сърцето пусто твое,
по – пусто от порутен храм,
да фърля искра младост.
– Иди си, Радост!

Кой чука пак?
– Тук Славата е. Тичам
за нови лаври да извличам
поета из забрава, мрак.
Отнебесата ида право.
– Махни се, Славо!

Кой чука йощ?
– Скръбта съм. Дружка вярна,
дойдох да ти се мярна,
че сам си в тая тъмна нощ!
Отваряш ли ми ти вратата си?
– Влез, ти си у дома си!

София, 1900

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4518>]